

[PRZYKORA *sb f*

A sg przykorę.

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVIII w.

Dokuczanie, naśmiewanie się:

W przeciwstawieniu: »czynić przykorę ... obweselać«: Y czynił [Judas Machabejczyk] przykorę wielu Krolo^m/ á zaś obwefelał [et exacerbat ... et laetificabat] lud zydowski [sprawami fwemi/ tak że wiecznie pamiętká ie^{go} z błogofławieństwem. Leop 1.Mach 3/7 (Linde błędnie: przekora).

Zwrot: »[komu] przykorę czynić, wyrządzać« [szyk zmienny]: Leop 1.Mach 3/7 (Linde błędnie: przekora); Máryą siołtrę Moizefzowę márkocącą z lekkomyślności náprzećiwko Moizefzowi/ iáko Bog frogim trądem zaráził/ y Krolá Ozę toż o thákową pychę potkáło/ póspółthwo ktore Elizeufzowi przykorę y násmiewiśko wyrządzało/ iáko ich trzydzieści y dwu Niedźwiedzie od Bogá pośłáni roftárgáli. GilPos 128.

Szereg: »przykora i naśmiewisko«: GilPos 128 cf Zwrot.

Cf PRZEKORA

MP